

Николај Тимченко

Поезија пркоса и одбијања

(Љубиша Мишић, Псеће песме, АПИУс „ДИС“ Чачак;
Догођени су сви животи, Багдала, Крушевац 1975.)

Ретко се догађа да један млади песник објави готово одједном две збирке песама и да при том покаже различита лица свог песничког доживљаја; то је управо учинио Љубиша Мишић који је у **Псећим песмама**, готово у једном даху и повишеним тоном, у непрестаном дијалогу са „господаром“ једног нељудског света, исказао свој пркос и одбијање по ретка непримерног човеку, док је у збирци **Догођени су сви животи** знатно смиренији и медитативнији и окренут интимном доживљавању света.

И структура ових збирки песама је различита. **Псеће песме** имају чвршћу структуру и оне се, с обзиром на дијалог са „господаром“ и непрекидно циклично понављање сличних мотива, могу схватити и као поема у шест делова. Поједини делови или поглавља имају пролог који је означен истим насловом — **Хор слепаца**. У овој збирци смењују се тон гневног протеста и тон интензивне молитве којом се жели успоставити контакт са „господаром“ света. Збирка **Догођени су сви животи** подељена је на циклусе и она је мотивски зна-

тно разуђенија од **Псећих песама**.

Основни тон збирци **Догођени су сви животи** дају стихови:

*заспати и више се никад не
пробудити
нека буде и биље и камен
и дрвеће
који ће у гласу утве
златокриле потврдити
блага мајчинства звезда и
будуће прамлеће.*

Лака сенка туге лебди над овим стиховима који су инспирисани доживљајем пролазности и извесне засићености животом који безусловно пролази и често не оставља трага. И овај песник — немоћан пред пролазношћу — у речи налази једину утеху и ослонац:

*реч између редова речи
коју никад не могу написати
читам је пишући док лечи
љубишћу кога нико не схвати.*

У **Псећим песмама** Мишић је опседнут највише темом смрти и односом човека и космоса; човек мора да се помири

са смрћу, али и смрт мора да буде примерена човеку. То је мисао која доминира овом поезијом, и то је разлог да песник буде гневан јер протестује против нељудских услова у којима живи и умире. А кад се умори од живота, човек почне да моли за смрт:

*молим се за смрт господине
шта су то донели у молитву
не куните зид
не куните опасности
које ме чекају на столу
јесени
не куните камен
камен је мудар
мудар је не куните ништа
ја се молим за смрт.*

И то би требало да буде завршни акорд једне одисеје без изгледа, тим пре што „повратка нема певачу вечности”.

Дакле, Мишићева поезија је израз једног интензивног до-

живљавања драме која се збива у космосу и која је неминовна већ самим тим што је свет тако саздан да човеку не може бити дом (да парафразирамо један стих Слободана Ракитића). У Мишићевој поезији, међутим, мали је размак између доживљаја и израза, па се често песма у стихове загрнути податак о песниковом стању душе. Другим речима, понекад се може осетити да су то заиста прве збирке једног младог песника који има шта да каже; али коме увек не полази за руком да своју мисао и осећање уздигне до симбола или метафоре. Али, процес о коме говоримо обично траје дужи и зове се сазревање песника — што Мишића тек очекује, и што ће се, надајмо се, јасно видети у његовим збиркама. Марљивост и његова преданост поезији најбоља су гаранција за то.